Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 297 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2026 met toepassing van artikel 2.45 van de RvV-wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 31 augustus 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

"1. Verzoeker, die de Afghaanse nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 23 oktober 2025 genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 februari 2025 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1, "Eurodac Marked Record") en er tevens verblijfsdocumenten verkreeg als statushouder geldig tot 12 februari 2028 (Documenten, stuk 5, nr. 1, "Griekse verblijfsdocumenten"). Hij verkreeg ook een Grieks reispaspoort geldig tot 1 april 2030 (Ibid.) Verzoeker betwist dit niet (NPO, p. 5-6).

3. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. Zo stelde de bestreden beslissing terecht vast:

“Waar u aankaart psychologische problemen te ervaren, geheugenproblemen te hebben en snel boos te worden (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 12/08/2025, CGVS, p. 2), brengt u geen enkel document aan om uw psychologische of geheugenproblemen te staven. Desalniettemin werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in staat was om het persoonlijk onderhoud te volbrengen, hetgeen u – hoewel u andermaal verwees naar uw geheugenproblemen – positief bevestigde (CGVS, p. 3). Vervolgens werd u gewezen op het nemen van (extra) pauzes indien u hiertoe de nood voelde, waarvan u gebruikmaakte (CGVS, p. 3, p. 8). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen de tolk en de vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 12). Uit de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt nergens dat u niet in staat zou zijn geweest om op een volwaardige manier aan de asielprocedure deel te nemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

5. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport gepubliceerd in juni 2024 en andere AIDA/ECRE-rapporten, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen bijgebracht door de partijen, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

7. Verzoeker stelt dat hij psychologische problemen en geheugenproblemen heeft. Deze psychologische problemen heeft hij opgelopen tijdens zijn reisweg. Hij gaat hiervoor naar een psycholoog. Gelet op de elementen die voorliggen maakt verzoeker echter geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. De bestreden beslissing stelde bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden reeds vast dat verzoeker geen enkel document aanbrengt dat zijn psychische of geheugenproblemen kan staven. Ook bij aanvang van de procedure maakte verzoeker melding van persoonlijke problemen van medische of psychologische aard (DVZ-dossier, stuk 7, DVZ-verklaring, vraag 29 en "Bijkomende vragen M-status Griekenland"). Verzoeker dient zijn kwetsbaarheid echter in concreto aan te tonen, waar hij in casu niet in slaagt. De volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing blijven aldus gehandhaafd:

“Aangaande uw beweerde psychologische en medische problematiek, kan vooreerst worden opgemerkt dat u dit op geen enkele manier staaft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u een complexe behandeling zou nodig hebben, noch dat uw psychologische of medische problematiek uw vermogen om zich staande te houden in Griekenland zou aantasten. Gepeild welke psychologische problemen u ervaart, stelt u zich niet goed te kunnen concentreren, snel boos te worden en u zichzelf soms pijn probeert te doen (CGVS, p. 10). U stelt deze psychologische problemen te hebben opgelopen tijdens uw reisweg (CGVS, p. 10). In België bent u slechts tweemaal hiervoor bij een dokter of psycholoog gegaan, doch u brengt hiertoe geen documenten aan ter staving van uw beweerde psychologische problematiek (CGVS, p. 2, p. 6, p. 10). Noch heeft de dokter of psycholoog reeds gesteld welke symptomen of ziekte u zou ervaren (CGVS, p. 10). Waar uw advocaat emailverkeer aanbrengt, waaruit blijkt dat u in de toekomst een psycholoog zal consulteren, blijkt hieruit geenszins enige significante kwetsbaarheid. Dit toont hoogstens aan dat u mogelijks een psycholoog zal consulteren. Verder stelt u een verkeerde beweging te hebben gemaakt toen u in het opvangcentrum te Griekenland aan het volleyballen was, waardoor u pijn had aan uw voet en u sindsdien niet meer lang kan stappen (CGVS, p. 11). Ook dit staaft u op geen enkele manier. Evenmin toont u de door u verklaarde maagproblemen aan (CGVS, p. 11). U geeft weliswaar aan in België hiervoor naar een dokter te zijn geweest en op resultaten te wachten (CGVS, p. 11), doch op heden heeft het CGVS hieromtrent geen bijkomende documenten ontvangen. Uit niets blijkt dan ook dat er in uw hoofde sprake is van een significante kwetsbaarheid. Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook geenszins dat er in uw hoofde een aanzienlijke verhoogde mate van een kwetsbaarheid aanwezig is om een andere perceptie op uw levensomstandigheden in Griekeland te rechtvaardigen.”

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

8. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 12 februari 2028, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

9. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de bestreden beslissing pertinent vaststelt:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat u (relatief) korte tijd na de toekenning van uw beschermingsstatus vertrokken bent, niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen. Deze indruk wordt bevestigd door de vaststelling en uw verklaringen op 13 februari 2025 uw status te hebben verkregen en op 7 april 2025, een week nadat u uw Griekse documenten ontvangen had, Griekenland alweer verlaten te hebben (CGVS, p. 5; verklaring DVZ, vraag 27). Dat u aldus slechts vier maanden in totaal in Griekenland heeft verbleven (CGVS, p. 4), getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen.”

“Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt uit uw verklaringen, waarbij u in het verleden reeds de nodige zelfredzaamheid toonde. Zo werkte u in Afghanistan in de landbouw (CGVS, p. 4). Verder slaagde u erin om zelfstandig van Afghanistan naar en binnen Europa te reizen (CGVS, p. 5, p. 8). Om bovenstaande te bewerkstelligen, kreeg u (financiële) hulp van uw (familiaal) netwerk, waarmee u tot op heden in contact staat (CGVS, p. 4, p. 5, p. 6, p. 10). Daarnaast spreekt u een mondje Engels, hetgeen u o.a. via uw mobiele telefoon zelfstandig aanleerde, alsook kreeg u Engelse les in het opvangcentrum in Griekenland (CGVS, p. 4, p. 7). Tevens leerde u zichzelf Turks aan door Turkse films te bekijken (CGVS, p. 4). Tot slot deed u in Griekenland het nodige om uw verblijfsdocumenten te verkrijgen (CGVS, p. 6), hetgeen uw zelfredzaamheid verder onderstreept. Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen.

Verder kan erop gewezen worden dat u in Griekenland amper tot geen inspanningen geleverd heeft om zich toegang te verschaffen tot de arbeidsmarkt U stelt immers louter op Lesbos naar werk te hebben gezocht, door dit aan medewerkers van het opvangcentrum te vragen of de restaurants, winkels of hotels op het eiland zelf aan te spreken (CGVS, p. 9). U kan echter niet verduidelijken om welke reden er geen werk voor u voor handen was (CGVS, p. 9). Evenmin zocht u op andere plaatsen dan Lesbos naar werk, omdat u van vrienden te horen had gekregen dat de situatie in Griekenland overal hetzelfde was (CGVS, p. 9). Dit is niet ernstig, daar verwacht kan worden dat u hiertoe zelf de nodige inspanningen zou leveren. Bij arbeidsbureaus bent u niet geweest omdat u er niet van op de hoogte was en niet wist of deze bestonden (CGVS, p. 9). Evenmin ging u ten rade bij DYPA, noch had u iets van deze dienst vernomen of lichtte men u in over het bestaan van deze dienst (CGVS, p. 9, p. 10). Dit is frappant, daar de beschikbare informatie aantoont dat er wel degelijk een service point van DYPA op Mytilini te vinden is. Waar u aankaart dat - bij uw zoektocht naar een job – men op een slechte manier met u communiceerde of men geen respect toonde, kan u dit geenszins concretiseren en stelt u uiteindelijk dat het grote probleem de taal was (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat men niet bereid was om u te helpen. Hierbij kan tot slot ook gewezen worden op uw gebrekkige inspanningen om de taal te leren. U stelt weliswaar een plaats te hebben gevonden waar u de Griekse taal kon leren, doch omdat het duur was en u dit zelf diende te betalen, kon u de lessen niet aanvangen (CGVS, p. 7, p. 8). Tot slot kan nog op uw verklaringen worden gewezen dat u in het opvangcentrum wel werd aangeboden om Engelse les te volgen (CGVS, p. 7), hetgeen aantoont dat er wel degelijk een aanbod is in het opvangcentrum. Tot slot kan hierbij nogmaals gewezen worden op uw vier maanden durende verblijf te Griekenland, hetgeen het ontbreken van een oprechte intentie nogmaals onderstreept. Verwacht kan dan ook worden dat u zelf de nodige inspanningen levert om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden, hetgeen waartoe u in gebreke blijft."

"Vervolgens kan worden onderstreept dat uit uw verklaringen blijkt dat u er zo goed als altijd in geslaagd bent om onderdak te vinden gedurende uw verblijf te Griekenland. Zo verbleef u gedurende vier maanden in het opvangcentrum te Lesbos (CGVS, p. 5). Waar u vervolgens stelt dat u een week op straat in Lesbos verbleef, dient te worden onderstreept dat u meteen daarna naar België reisde (CGVS, p. 5), waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat u oprechte inspanningen leverde om huisvesting in Griekenland te vinden. Dit blijkt eveneens uit uw verklaringen, waarbij u louter aangaf van andere vluchtelingen of kennissen te hebben vernomen dat er in Athene of op andere plaatsen in Griekenland geen mogelijkheden waren om een woning te vinden (CGVS, p. 8, p. 10). Andere pogingen om huisvesting te vinden, heeft u niet ondernomen, omdat u zich mentaal niet goed voelde (CGVS, p. 10). U staaft uw beweerde mentale problemen echter op geen enkele manier, zoals reeds eerder werd gesteld, waardoor dit geenszins als vergoelijking telt voor uw gebrekkige inspanningen. Hieruit blijkt geenszins dat u door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten hier niet in slaagde. Geconcludeerd kan dan ook worden dat u uw rechten kon doen gelden, mits u hiertoe de nodige inspanningen levert.

Voorts blijkt uit niets dat – indien u medische of psychologische problemen zou ervaren bij terugkeer naar Griekenland – u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. U stelt weliswaar bij de dokter in het opvangcentrum te zijn langs geweest voor zowel uw psychologische problemen als de problemen met uw maag en uw voet, maar er was geen tolk beschikbaar waardoor u vermoedt dat de dokter u niet begrepen heeft (CGVS, p. 10, p. 11). Hoewel u beweerde dat de dokter u niet wou helpen, verkreeg u toch telkens medicatie (CGVS, p. 10, p. 11). Dat u zowel voor uw voet en uw maagproblemen, als voor uw psychologische problemen hetzelfde geneesmiddel verkreeg – waarvan u zich de naam overigens niet kan herinneren (CGVS, p. 10, p. 11) – is een blote bewering die u geenszins hard kan maken. Waar u te kennen geeft ook naar het ziekenhuis in Lesbos te zijn geweest, maar dat men u niet wou helpen, wijt u dit andermaal aan de taalbarrière (CGVS, p. 12). Uit niets blijkt dan ook dat u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland."

Uit bovenstaande vaststellingen kan geen oprechte intentie blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

10. Hoewel de beschikbare informatie aldus getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.
"

Geen van de partijen heeft binnen de in artikel 2.45, § 3, van de RvV-wet vastgestelde termijn verzocht om te worden gehoord, of de partij die binnen die termijn gevraagd heeft om te worden gehoord, heeft dit niet gedaan overeenkomstig artikel 2.45, § 3, eerste lid, of artikel 2.21, eerste lid, 4°, van de RvV-wet.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 2.45, § 4 van voormelde wet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

I. VERLOOY S. VAN CAMP